

BERKEBOOM ALS KRAAMKAMER

A.C.L.van Klaveren-van Oord

1991.

Ondanks de kou en de natigheid begon de Koolmees toch aan de voorbereiding van z'n huishouding. Het vrouwtje werd meegelokt en het huis werd getoond. Ze trippelde er eens omheen, de boven- en onderkant werden ook nauwkeurig bekeken, ze wipte even binnen voor inspectie van het interieur en ze bekeek van binnenuit het uitzicht. Kennelijk beviel de inrichting, de plaats en het mannetje, want het huwelijk werd gesloten. Met snavels vol mosjes, paarde- en hondeharen werd een warm dik nest gemaakt. De eieren werden gelegd en het broeden kon beginnen. Pa koolmees bracht op z'n tijd een bek vol voer, zodat ma ongestoord op het nest kon blijven. De jongen kwamen uit het ei en beide ouders vlogen nu met vliegjes en spinnetjes heen en weer. Maar ze maakten zich niet zó druk, kalm aan naar de vindplaats en weer terug. Er was tussendoor nog best even tijd voor een uitgebreid bad en poetsen. Ze zagen er dan ook niet afgesloofd uit. Nee hoor, monter en netjes in het pak. Hoeveel jongen zouden er zijn? We waren er zo benieuwd naar, dus opkietten geblazen, ieder moment van de dag. Toch waren ze ons te slim af, ze vlogen uit toen er niemand thuis was. Hoeveel jongen er waren zal wel altijd een vraag blijven. Bij het schoonmaken van de nestkast vonden we nog drie eieren in het nest.

De Houtduif bezocht de berkeboom om eens te kijken of hij er nú een nest in kon maken. Vorig jaar was het niet gelukt; hij had een berg takken aangedragen maar tot een nest kwam het niet, alle takken vielen naar beneden. Toen gaf hij het op.

Nu is het vrouwtje slimmer of de boom beter begroeid. Het werd een keurig nest, zo geplaatst dat wij het vanuit de kamer konden bekijken. De eieren werden gelegd en het broeden ving aan. Volgens de boeken broeden ze afwisselend, maar het aflossen hebben wij maar zelden gezien. Voor ons gevoel draaide moe er alleen voor op en ging pa aan de zwier met een andere dame, waarvoor hij aan de andere kant van ons huis, ook in een berkeboom, nog een nest aan het maken was. Dat lukte echter niet en na een dag of vijf gaf hij het weer op.

Toen had hij ook weer tijd voor ma l. Op een zondagochtend vloog een van de ouders met een eischaal in de bek van het nest weg en konden wij gaan aftellen. Een paar dagen later vonden we een tweede eischaal in de tuin. Twee jongen konden we dus verwachten. IJverig stonden we vanuit de slaapkamer met de kijker het nest te bekijken. Maar de kleintjes zaten goed verstopt achter een brede grijze rug.

Ze groeiden hard en de dag kwam dat we duidelijk twee jongen in het nest zagen zitten als een van de ouders terug kwam om te voeren. Dat voeren leek trouwens wel een vechtpartij, er werd hevig met vleugels geslagen. Op de 25ste dag na het uitvliegen met de eischaal zagen we één van de jongen op de poezen-beschermand zitten, een meter of twee onder het nest. Wij hevig ongerust, maar de andere morgen zat hij weer keurig op het nest. Vijf dagen later vloog het eigenwijze ding echt uit, hij zat op de tuinstoelen vlak bij het raam. Hij fladderde wat rond van de ene stoel op de andere en verkende onze tuin en die van de burens. De ouders kwamen geregeld, al roepend, met voer; de jongen gaven piepend hun plaats aan. Ook de ander vloog uit, bleef wat dicht bij het nest en deze zag er ook beter uit, netter in het pak. Het eigenwijze ding was nat en plakkerig en leek nog wat kaal. Met voeren ging de ouder nu naast ze zitten met een volle krop, het jong sloeg een vleugel over de ouder heen en tikte tegen de snavel, die open ging en dan begon het melken, op en neer, op en neer. De andere dag: duiven weg! Wij op zoek en ook de ouder riep en speurde de omgeving af en opeens waren ze er weer in de tuin. We waren benieuwd hoe lang dit zo door zou gaan, maar we konden de afloop niet meemaken want wij gingen op vakantie. Jammer! Bij thuiskomst wachtte ons de verrassing om de tuinstoelen en het terras een flinke schoonmaakbeurt te mogen geven. Voor het aangenaam verpozen lieten ze ons de klodders poep.